

דַרְשֵׁתִי קַרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א

שיעור מוצ"ש, בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת מטות מסעי, תשפ"ד

עכשו שאני רואה שיש גלות, אני יודע בודאות שגבואתו של זכריה תתקיים. במלים אלה אמרו לו: 'עקיבא נחמתנו, עקיבא נחמתנו'.

על מה בכה רבי עקיבא

יוצא שלפי רבי עקיבא, כאשר הוא רואה את הגויים האלו משתחווים לעצבים, זה גורם לו לצחוק. כאשר הוא רואה את בית המקדש שרוף באש, זה גם גורם לו לצחוק. אבל כשרבי עקיבא הגיע לפרשה שלנו, הוא התחיל לבכות. אותו רבי עקיבא שצחק קדם, הגיע לפרשה שלנו, שכתוב בה: 'ואם הניא אביה אתה'. ומה התורה מסיימת: 'וה' יסלח לה, כי הניא אביה אתה'.

רבי עקיבא כשהוא מגיע לפסוק הזה, היה בוכה. הוא היה אומר: 'אם בן אדם עלה במחשבתו לאכל בשר חזיר, ובסוף עלה בידו בשר טהה, ועל זה צריך כפרה - אז אם בן אדם רצה לאכל חזיר ועלה בידו חזיר, על אחת כמה וכמה שצריך כפרה'.

זאת אומרת, רבי עקיבא רואה חרבנות, רואה גליות - ועל זה אפטר לצחוק. אבל כאשר הוא רואה עברה, עברה - עד כאן. כשרבי עקיבא ראה עברות, הוא התחיל לבכות. יוצא שכן אדם שנצול מעברה אחת - זה דבר כזה גדול, אי אפשר לתאר. מה בן אדם יכול לזכות, איזה שפע האלקים מוריד עליו רק כדי שלא יעבר עברה אחת. ולכן חז"ל אומרים, מדרש שמביא אותו הגר"א באגרת: 'על כל רגע שהאדם חוסם פיו, הוא זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער'. למה? כי אתה לא יודע מה זה עברה. אתה רואה את החרבן, אתה רואה גליות - מזה רבי עקיבא צוחק. הוא אומר: 'עם זה נסתדר, תהיה עוד גאלה'. אבל כשמגיעים לעברות - עד כאן. עברות זה דבר מאוד חמור. לכן אם בן אדם נצול מעברה אחת, שידע שזה חסד מהשם שנתן לו, שלא נתן לתאר את גדלו.

דקה אחת של החפץ חיים

בהמשך הפרשה רואים כמה חשוכה מצוה אחת. הספורי הבא מפרסם: הגאון רבי נפתלי טרופ (הגר"ט), היה ראש ישיבת ראדין. הבחורים מאוד מאוד אהבו אותו, לא רק מאוד, אלא מאוד מאוד אהבו אותו. בספר 'מאיר עיני ישראל' מובא שפעם יום אחד ברחו משעור א', מהצעירים החדשים שהגיעו לישיבה, הלך עם אחד הבוגרים בישיבה. בשבת הם עשו סבוב בעירה. פתאום הבוגר הזה אומר לבחור הצעיר 'חכה כאן כמה רגעים'. הוא טס על הגדר של בית העלמין, רץ לציון של הגאון ר' נפתלי והתחיל לבכות: 'רבי, איפה השארת אותנו פה לבד? אנחנו יתומים, השארת אותנו פה לבד, השארת אותנו'. זה קרה עוד כשהחפץ חיים היה עדין חי.

כשחלה הגאון ר' נפתלי, כל הבחורים הלכו לאסוף זכיות. המטרה הייתה להפעיל זכיות אלו לטובת הארכת חייו. הם שאלו כל בחור בישיבה: 'כמה אתה תורם מחייך לגאון ר' נפתלי? זה אמר 'אני תורם שבע', זה אמר 'אני תורם חתשים', זה אמר 'חצי שנה'. זה תרם שנתים. כל אחד תרם חלק מחייו.

לבסוף הגיעו לחפץ חיים. אמרו לו: 'רבי, כל הישיבה תרמו מחייהם. אנחנו רוצים שגם אתה תהיה שותף לצדקה הזאת'. יש שתי גרסאות לספור הזה. יש אומרים שהחפץ חיים חשב וזא אמר: 'אני תורם רגע'. יש אחרים שאמרו שהחפץ חיים אמר: 'אני תורם דקה'.

למחרת כשספרו את זה בישיבה, זה גרם לחזוק גדול מאוד מאוד. לא רק שהיה חזק רוחני גדול מאוד, אלא ההתמדה בלמוד הייתה גדולה מאוד.

מה זה דקה של החפץ חיים? הספר 'מאיר עיני ישראל' מביא שם: לחפץ חיים הייתה שאיפה להיות כמו רבי עקיבא איגור. זו הייתה שאיפה שלו. אז מה זה דקה של רבי עקיבא איגור? אין לנו הבנה.

איך אמר רבי חיים מולוז'ין? הוא אמר שהרבי שלו, הגר"א, בעמל התורה שלו הוא הגיע לדרגה של הראשונים עד הרשב"א. אבל לרשב"א אי אפשר להגיע, כך הוא אמר. עד הרשב"א תעלה. אחר כך עוד תמשיך לטפס עוד לאמוראים, לתנאים, הלאה לנביאים. עד שתגיע למשה רבנו.

אתה יודע מה זה דקה של משה רבנו? זה עולמות, עולמות. התורה אומרת, אלקים אומר למשה רבנו: 'נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל עמי'. אומר המדרש שם: אם רצה משה רבנו לחיות לעולם היה יכול להמשיך לחיות על ידי שהיה מחכה עם זה. למה? כי בורא העולם תלה את מיתתו במלחמת מדין. אם היה רוצה, אתה יודע מה? היה יכול לומר לעצמו: 'אל תעשה את המלחמה. עוד שבע לא תהיה מלחמה, עוד שבע'. מה הבעיה?

מה משה רבנו אמר? 'החלצו'. מה זה 'החלצו'? תזדו. למה להזדו? הרי דקה של משה רבנו זה מאוד יקר. אתה יודע איזה זכיות יש בזה? תגיד לי, כנגד זה מה עומד?

הוא למד חצי שעה בזמן של משבר

ספר בחור ישיבה: "אני לומד בישיבת קול תורה. יום אחד אני נוסע באוטובוס בבקר. מלפני יושבים זוג, בעל ואשה. הטלפון של הבעל צלצל. לפי הדבורים הבנתי את תכן השיחה שביניהם. האיש מספר למישהו שהם נוסעים עכשו לישיבת קול תורה, לראות בחור שהגיעו להם לשדוד מהישיבה שם".

הבחור שיושב מאחור שומע את השם של הבחור המדבר. הוא אומר לעצמו: 'ואי, זה חבר חדר שלי'. זה מסכן, עברו עליו כמה שדוכים שלא רצו אותו. הוא במשבר גדול. אם הוא קם מקדם זה בשעה 12 בצפריים. בדרך כלל הוא קם ב-4 אחר הצהריים. עכשו הם באו לברר עליו לשדוכים'.

איך שהאוטובוס עצר בתחנה, רצתי מהר. עליתי לישיבה, הגעתי לחדר והערתי את הבחור. 'קום, קום. יש הורים שבאו לברר עליה. אני רץ לבית מדרש להכין סטנדרים לי ולך. מהר, תרוץ. נלמד שטייגער'.

בקצור, הבחור הזה, התעורר בשיא המהירות, רץ לבית המדרש, על הדרך אמר ברכות התורה, התישב עם הסטנדר מול החבורתא, והתחילו ללמד בהתלהבות. כשההורים הגיעו, הם עלו לעזרת נשים. משם הם הסתכלו למטה ושאלו את הבחורים: 'תגידו, מי זה הבחור הזה והזה? איפה אתה רואה אותו? איך הוא לומד? והם רואים אותו שם לומד 'אש'. חצי שעה הם היו שם. ראו אותם, באמת לומדים כמו שצריך. באמת לומדים טוב'.

לאחר מכן הם יצאו. אמרו לשדוך, 'תקדם את זה, תקדם. מצא חן בעינינו'. שביעים לאחר מכן, הבחור שנפגש אומר לחבר שלו שהציל אותו בשביל השדוך: 'היום בערב יש ווארט! ווארט? עם מי? עם ההם'. עבר עוד זמן, והגיעו לארויסין.

הבחור שיעשה את כל זה, לבו נקפו. איך עשינו כך... עשינו להם תרגיל. אם היו יודעים מי זה הבחור הזה, 'התלשיט' הזה, הם לא היו מתחננים אותו. מכיון שלבו נקפו, הוא נסע לרב חיים קניבסקי. עמד לפני הרב וספר את כל הספור. אמר לו הרב חיים קניבסקי: 'תשמע, אתה צודק. אבל הוא למד חצי שעה בזמן של משבר. חצי שעה שכן אדם לומד בזמן משבר מעלה אותו למעלה למעלה. ואל תדאג, הוא עוד יעלה מעלה מעלה'.

ברוך השם הבחור התחנן. אני גם ברוך השם, ספר הבחור, גם אני התחנתי. עברו שנים. יום אחד אני פוגש איזה אברך, והתחלנו לדבר. דברנו קצת. ופתאום הוא מספר לי על הבחור הזה. ואומר: 'יש לנו בכולל אצלנו את האברך הזה. הוא משהו רציני מאוד'. שאלתי: 'איזה אברך?' אמר לי את השם שלו. ואז הבנתי: 'כן, זה הבחור ההוא. היום הוא אברך רציני מאוד'.

אז הוא אומר: 'ואי וואי. חצי שעה בזמן משבר. זה מעלה את הבן אדם מעלה מעלה'. הספור הזה הוא הקדמה בשבילנו. עכשו אנחנו גם כן בזמן משבר. עכשו בזמן הזה מי שלומד, מי שמצליח לעבד את השם בזמן הזה, בחצי שעה שאתה עובד את השם - אתה עולה למעלה למעלה. בזמנים שהם לא זמנים, בזמנים שעוברים עלינו, זה מתנת אלקים. זה זמן שכן אדם יכול עכשו להתרומם. ומה שלא יעשה בזמן רגיל, בחצי שעה הוא יכול לזכות לדברים גדולים שאי אפשר לתאר אותם.

עקיבא נחמתנו

רבי עקיבא, בסוף מסכת מכות (כד:), הגמרא מספרת עליו שני ספורים. הגמרא מספרת על מעשה רבי עקיבא ורבן גמליאל ורבי יהושע ורבי טרפון שהלכו בדרך. כיון ששמעו קול המונה של רומי במרחק מאה ועשרים מיל, התחילו הם בוכים. ורבי עקיבא מצחק. שאלו אותו 'למה אתה צוחק?' אמר להם 'למה אתם בוכים?' אמרו לו 'הללו שמשתחווים לעצבים ועובדי עבודה זרה, והם שמחים. ואלו אנחנו שביטת הדום רגלי אלקינו שרוף באש, איך לא נבכה?' אמר להם 'לכך אני מצחק. כי אם לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו על אחת כמה וכמה'.

אותו רבי עקיבא, מיד לאחר מכן הגמרא גם מספרת: הם הלכו בדרך והגיעו להר הבית. כאשר ראו שישל יוצא מבית קדש הקדשים, התחילו הם בוכים. אך רבי עקיבא צוחק. שאלו אותו: 'למה אתה צוחק?' הוא שאל אותם: 'למה אתם בוכים?' אמרו לו 'זה מקום שנאמר בו 'והזר הקרב ימת'. ועכשו שויעלים הלכו בו. איך לא נבכה?' אמר להם 'לכך אני מצחק. יש שתי נבואות: נבואה של אורייה ונבואה של זכריה'. כל עוד שלא התקיימה נבואה של אורייה, על כך שהתירה גלות, חששתי שלא תהיה גאלה.

* נבואת אורייה: לכן בגללך ציון שדה תחרש וירושלם עיין תהיה ויהר הבית לבמות יער (מכילתא ג, יב). נבואת זכריה: כה אמר ה' אצאתו עד ישובו זקנים וזקנות ברחבות ירושלם ואיש משענתו בידו מרב ימים (זכריה ח, ט)

בבנקים אתה יכול לפתח עשרות ישיבות רק מהרביה, מה אתה מדבר? תגיד לו מכור!

אגרת, אל תלחצי אותי, אמרתי לה. יש זמן לחשב, אנחנו צריכים לחשב טוב. עוד יום עבר, עוד יום עבר. נו, מה עושים? מוכרים, לא מוכרים? אמרתי: אני חיב לשאל מישור. את מי אני אשאל? זו שאלה לרב אלישיב.

התקשרתי למשפחה של הרב אלישיב, ספרתי להם שאני עובד בהצלה וזכיתי להציל את הרב. אמרתי להם: יש לי שאלה מאוד גורלית, אני רוצה בהג, בחל המועד סכות, לפגש את הרב לדקה אחת. דקה. הם סדרו לי את הזמן.

הגעתי לרב אלישיב ישב והראש שלו והראש שלו שקוע בגמרא. היה שם כסא לידו והראש שלו היה בגמרא. אני מחכה, הרב אלישיב ששם לב אלי בזוית עין אמר לי: נו... מה אתה רוצה? אמרתי לו: הרב, בחדש תמוז הרב לא הרגיש טוב. אני עשיתי מאמצים גדולים, הגעתי ראשון, והצלתי את הרב. ועכשיו הרב מכיר את העשיר הזה, המיליארדר הזה. הוא נתן לי מאה שמונים מיליון דולר כדי למכור את הזכות שהצלתי את הרב. השאלה שלי היא: האם אני מוכר או לא מוכר?

כל הזמן הרב אלישיב היה עם הראש שלו בתוך הגמרא. פתאום הוא הרים את הראש, והוא אומר לי: אתה מוכר מצוות?! ואז הוא הוריד את הראש והמשיך ללמד.

הרגשתי כזה בזיון. כאלו אמר לי: 'אין לך מה לעשות בחיים רק למכור מצוות?!' הרגשתי כמו איזה בן אדם מקבד שתפסו אותו על גנבה על חס. איך הוא מרגיש באותו רגע? איך הוא מרגיש? כל כך התביישתי.

חזרתי למשך, התקשרתי לעשיר: 'תבוא תקח את הצ'ק, אין לי מה לדבר. מאה שמונים מיליון דולר, שבע מאות ועשרים מיליון שקל, בשביל שאמכר לך זכות אחת?'

מה זה מצוות? משה רבנו, עם כל המצוות שיש לו משה רבנו יכול לאסוף מה? שובע אחד של חיים. אבל משה רבנו אומר: מצוה אחת בזריות שונה יותר. מה אתה מבין? מצוה אחת בזריות שונה כל מה שאתה מכיר, כל הזכות שאתה מכיר. איזו עצמה יש למצוה אחת בזריות!

לכן כל אחד מאתנו צריך לדעת שכל דבר שהוא עושה, איזו פעולה לכבוד השם, אם הוא עושה את זה בזריות, זה מראה שהוא אוהב את הדבר הזה. אין לתאר למה בן אדם אחד יכול לזכות, לאיזה מדרגות, מדרגות על ידי מצוה אחת, גם בלי שום חשבונות.

ישועה מחוץ לגדר הטבע

ספר איזה יהודי: שבוועים לפני החתונה מתקשרים מצד של הכלה, רוצים לדבר עם החתן ועם ההורים שלו. מה יש לדבר? שבוועים לפני החתונה מה יש לדבר? הכל כבר מוכן. יש הזמנות, יש הכל וזהו סגור הכל. אנחנו מגיעים, מגיעים לבית של ההורים שלה של הכלה, לצד של הכלה. האמא מספרת: הכלה פשוט לא הרגישה טוב ועשיתי בדיקות וצולומים, ומתברר שהבת אין מציאות שהיא תלד ילדים לעולם. הלכנו לעוד בדיקות ושתי הבדיקות האלו גלו שבאמת היא לא יכולה להביא ילדים. ובאנו להגיד שאפשר לבטל את השדוך.

באמת, ההורים של הכלה אמרו שצריך לבטל את השדוך. ההורים של החתן גם כן אמרו שאפשר לבטל את השדוך. הם הסכימו שזה לא שדוך מתאים. אבל החתן אומר: אני לא יכול לבטל את השדוך, אני לא יכול לבטל שבוועים לפני החתונה. הרי מה כל אחד יגיד, למה בטלתי? כל אחד ישאל למה בטלתי, מה אני אגיד לו? מה אני אספר? אין תקנה. אני לא יכול לבייש בת ישראל.

ההורים לחצו אותו: "לא שנה! אין מה לדבר, עדיף עכשיו מאשר אחר כך". אבל הוא אמר: "אני גשום אפן לא מוכן לגרם בושה לבת ישראל. אנחנו מתחננים!"

באמת התחננו. אחרי שלושה חודשים הם הלכו לארגון בוני עולם. אולי יש דרכים אחרות. קבל אותם שם, אבדך בשם אהרן. אהרן הזה מספר את הספור הזה שהיה.

אותו אבדך, אהרן, קבל אותם והתחיל לטפל בנושא שלהם. ופתאום הזוג הזה נעלמו, לא חזרו יותר. פגשתי אותם אחרי אולי חמש שנים. אמרתי לאבדך הזה: "למה הפסקתם לבוא לטפולים?" הם אמרו לי: "כי ב"ה כבר יש לנו ילדים."

האבדך אמר להם: "איזה ילדים יש לכם?" הם אמרו לו: "יש לנו שלושה ילדים ועוד אחד בדרך. מה כול להיות?" הם ספרו לו: "אני נסעתי לרב חיים קניבסקי, ספרתי את הספור. אמר לי הרב חיים קניבסקי בזה הלשון: 'מי שדואג לא לבייש אחרים, ילקים דואג לא לבייש אותו. אתה לא תבייש, אל תדאג'. וברוך השם נולדו לנו שלושה ילדים ובדרך יש עוד אחד."

זה הזמן שלנו לדעת שהעקר, שהישועות הגדולות מגיעות לבן אדם כשהוא יודע לעשות טוב לפני. כשהוא יודע לכבד את השני, כשהוא יודע לא לבייש את השני. שם בן אדם קונה את כל עולמו.

והשם יעזרנו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן.

כנגד זה עומד מצוה אחת. וכי זה מה שיש? וכן כנגד זה עומד שובע של משה רבנו, של מצוות בדרך של משה רבנו. שובע שבו כל ללמד את כל כלל ישראל. משה רבנו הבין: שובע של זכיות של משה רבנו מול דקה אחת בזריות - דקה אחת בזריות עוברת את הכל. מצוה אחת בזריות, איזה דבר יקר זה. איזה דבר יקר שבו אדם זוכה לקיים מצוה אחת בזריות.

לכן הרב אלישיב אמר לרב קולדצקי: "יש הרבה אנשים שמתפללים, אבל אלו שבאים חמש דקות לפני התפלה - זה משהו אחר לגמרי. זה משהו אחר". למה? כי זה מצוה בזריות.

המתנדב שסרב למכור את המצוה

נספר עכשו ספור שספרנו אותו לפני עשר שנים. מסתמא החברים כאן שכוו אותו, למרות שאני לא מאמין, כי קשה לשכח כזה ספור.

ספר איזה יהודי אחד: אני במקצוע שלי עובד כמתנדב. יש לי משך, ובנוסף בזמנים שאני יכול, אני גם מתנדב בהצלה. יום אחד אני מקבל קריאה: 'נא להגיע דחוף לרחוב חנן 10'. אמרתי לעצמי: 'רחוב חנן 10? זה איפה שהרב אלישיב גר!'

סגרתי את המשך, לקחתי את האופוני, נסעתי בשיא המהירות. לא ראיתי כלום. עליתי על מדרכות, על רמזורים, על מה שיש. הגעתי, תוך שתי דקות למרות המרחק הגדול. עליתי. באמת, זה היה בבית של הרב אלישיב.

הרב אלישיב קבל ארוץ מחי באותו זמן ואני הבאתי את כל המכשירים. שמת לי חמצן על הפנים. הוא נשם אור וברוך השם נשאר בחיים. אחרי רבע שעה הגיע אמבולנס, פנו אותו לבית חולים. שם הוא היה רק בהשגחה, ואחר כך, אחרי שלושה ימים החזירו אותו הביתה.

כל זה קרה בחדש תמוז. בחדש אלול, חודשים אחר כך כמו בכל שנה, מגיע עשיר גדול מחוץ לארץ, מיליארדר. הוא נותן לרב אלישיב סכום גדול של כסף כדי שיחלק לאבדכים.

אותה שנה הוא הגיע גם כן כמו כל השנים. כשהגיע, בני הבית ספרו לו, לעשיר הזה, שהרב אלישיב לא הרגיש טוב והיה בן אדם שעשה מסירות נפש, הגיע הראשון והציל את הרב. הם אמרו: 'אנחנו לא יודעים איזה השלכות יכולות להיות. אצל בן אדם בגיל מאה, אם אתה מחכה עוד דקה לא יודעים איזה השלכות יכולות להיות.'

העשיר חזר לחוץ לארץ, והתחיל לבדד: 'מי זה הבן אדם שהציל את הרב אלישיב?' הוא הסתובב, עשה טלפונים. התקשר, שלח אנשים, אחרי שובע של חפושים, הגיע לבן אדם, יצר קשר עם הבן אדם, ושאל אותו: 'תגיד לי, איך קוראים לך?' קוראים לי כך וכך. 'אני רוצה להפגש איתך. יש לך מקום איפה להפגש?'

המציל אמר לו: 'כן, יש לי משך של תווך דירות, אפשר להפגש שם.' העשיר אמר לו: 'טוב, אני מגיע לארץ בין יום כפור לסכות. אני רוצה לפגש אותך.' אמרתי לו: 'בסדר, כשתגיע, תתקשר.'

שאלתי אנשים: 'תגידו, אתם מכירים את הבן אדם הזה?' הם אמרו: 'זה אחד העשירים הגדולים של העולם.' אמרתי להם שהוא התקשר אלי. הם אמרו: 'תשמע, נראה לך שבו אדם כזה יתקשר אליך? נראה לך שאין לו מה לעשות בחיים? רק אתה נשאר, אין סכוי שהוא התקשר אליך.'

הם הוסיפו: 'אתה יודע, פעם מי שהיה חולם בהקין נחשב לא נורמלי. היום, אתה יודע, רבם ככה חולמים בהקין. אז איך אומרים, 'עם הגיל זה יעבר לך, אל תדאג, בסדר, זה יעבר.'

בין יום כפור לסכות מתקשר הבן אדם: 'תגיד לי איפה אתה נמצא?' 'אני בירושלים.' 'תדריך אותי למשך שלך?' הוא הגיע למשך, והניח לי צ'ק על השלחן - 180 מיליון דולר, 720 מיליון שקל שזה שלשת רבעי מיליארד שקל. ואמר: 'תמכר לי את הזכות שהצלתי את הרב אלישיב.'

נו, מה אומרים? מה אומרים? לא יודעים מה אומרים. שתקתי. לא ידעתי מה להגיד. אמר לי העשיר: 'תשמע, אני פה בארץ כל חג סכות. אם החלטת למכור את המצוה, אתה יכול לפרע את הצ'ק. אם החלטת לא למכור, תתקשר אלי, אני אבוא ואקח את הצ'ק.' אני אמרתי 'בסדר.'

הוא יצא. איך שהוא יצא, אני מתקשר לאשתי: 'גברת, תבואי למשך.' 'מה יש?' 'תבואי בלי שאלות, תבואי למשך.' היא הגיעה, היא ראתה את הצ'ק. היא אומרת לי: 'תגיד, איך אנחנו קוראים את זה? אפילו לקרא את זה, אנחנו לא יודעים. תגיד, מה זה? זה פורים? מה זה אמתית? איך זה הגיע אליך?'

ספרתי לה: 'הצלתי את הרב אלישיב, היה איזה עשיר אחד, נתן לי 180 מיליון דולר, כדי שאמכר את הזכות שהצלתי את הרב.' נו, מה אמרת לו? אמרתי לה: 'אמרתי לו שאני אחשב.' 'מה יש לחשב? תגיד לו מכור, תתקשר אלי עכשו תגיד לו מכור, שלא יתחרט הבן אדם. יש לנו בנות בבית? אם אתה שם את הכסף הזה על השלחן אתה מביא חתנים, מספר אחד בעולם. מה אתה מדבר? תגיד לו מכור. רק מהרביה'

מוקדש רפואה שלימה למלכה בת יפה ♦ ועלויו נשמת רגי בן סעירה ז"ל ♦ להצלחת המסייעים - בכך מיילי רמיטב

073.371.8270

ניתן להאזין לשיעורי הרב בקו "קול הלשון": 073-3718270 (שלוחה 7, או כוכבית לשיעור האחרון) לתרומה והקדשת העלון: נדרים פלוס, מוסדות פרי מגדים, עלון "דרשתי קרבנתך" • להפצת העלון: 054-8493005.